

Terrace

1915  $\frac{7}{30}$

mindenkori ismerünk! Soványok lelkét a nagyjókori rióval  
borítandó le előbb, midőn a rabság embéltességét ünnepljük.  
Rabságokra vágyó kebelük kör előfokozunk, amidőn dicőig  
zengünk mezt keverednek az igazlannal több oklalomát, midőly  
apáinkat megváltat a rabság bitáncában, dicőitünk végzetlen  
kabalunaként, midőly rabságok sítél köntöztől boldogító ra-  
badság verőfénybe vorettel ki népetek. Feltelen sotejé bonyol  
a mi rióunkba is, appadalm sósaga két keblünkben, rabsági  
ajakkal rebegjük a fohászt, mikor láncolatán már a rélemben,  
mely a rabságot, utjal nyitja meg a tenger aigai közt  
mikor emekkedjük a mindenséget betöltő Hallsókat <sup>in mezt</sup> ~~elleneséget~~  
~~butakán fohászt. Szemtelen rióval kapottat immis a egészest~~  
icajata, ~~elállunk az elleneséget dengerjük aigya, Te vagy a mi~~  
~~egyetlen reményünk, Te fohásztat (az egészünk) kivonult~~  
ösök rióiban is a szemülettlen bíratunk, midőn a kilygusi  
elleneséget s lekiráthadlennük báltsó akadály látkára a lenyitő  
appadalm helyét pótelvelő remény váltotta fel bizelős ra-  
vadra: ne csüppedjéltek, kevesés ne tohassza esőtöket, az östök-  
kevelő havort ki éstök. Eí Te legyőzted Eorptom kavarit,  
te lealáitad néped allencit, Te vagy a kötheték kora

is a szergek kéne, Semes bírium, V. lapuralmunk  
nem csatlakozunk. Sítél reményreket fohászt becsünn  
a Terachünep embéle, kitalassa kiévit a véjében,  
megnyugvássa sokent a láncolatban, ok áram ünnepi  
lelket mindenkori, ~~kik drága vándorsíjot irakva a Te~~  
~~vigasztalt átitörtek, ady kitalált ifjúindulak, hogy~~  
~~vándorlókhozra kör emekked, s egerit, hogy meletölle~~  
velőre utjan a mi ünnepi reményreink, s mindamotla  
boldogító béké nyugalmában élvorhennit a lélek rabsá-  
gát a Te dicőreket. Amen